

ВЪЛК, КУЧЕ И КОТАРАК

chitanka.info

Един селянин имал старо куче. То не можело вече да пази къщата и стадото, затова стопанинът му го изгонил в гората. Скитало кучето, като се хранело с мишки и каквото му попадне. Една нощ го срещнал вълкът и го попитал:

— Къде отиваш, побратиме?

— Когато бях младо, пазех къщата и стадото. Като остарях, господарят ме изпъди в гората.

— Не се бой! — рекъл вълкът. — С мен няма да пропаднеш. Искаш ли да похапнеш?

— Искам.

— Хайде с мен! Аз ще те нахраня.

Тръгнали заедно. Вървели, вървели по полето, докато съгледали стадо овце. Вълкът казал на кучето:

— Я иди виж какво пасе там насреща!

Изтичало кучето, огледало стадото, върнало се и рекло на вълка:

— Овце пасат.

— Да му се не видят и овцете! Ще ни се набият зъбите с вълна и не можем се наяде сладко. Гладни ще си останем. Да вървим по-нататък.

Вървели, колкото вървели, край една река съгледали ято гъски. Вълкът пак изпратил кучето:

— Иди виж какво се белее там!

Изтичало кучето, огледало гъските, върнало се и казало:

— Гъски.

— Пустите опустели! Ще ни се напълнят зъбите с перушина и не можем се наяде. Да вървим по-нататък.

Тръгнали по-нататък. Вълкът съгледал един кон и викнал на кучето:

— Иди виж какво е това животно там!

След малко кучето се върнало и казало:

— Кон.

— Ето ти сладко месце, тъкмо за нас! — извикал радостно вълкът.

Приближили се тихо към коня. Вълкът започнал да рови с нокти земята и да гризе камъните, за да се разлюти. Ровил и гризал, а после попитал кучето:

— Я кажи, побратиме, трепери ли ми опашката?

Погледнало кучето и отвърнало:

— Трепери, побратиме!

— А сега кажи, гледат ли ми на кръв очите?

— На кръв гледат! — отговорило кучето.

Вълкът се хвърлил върху коня, съборил го на земята и го разкъсал.

Нахвърлили се върху него побратимите и започнали лакомо да ръфат. Вълкът лапал бързо, а кучето гризало, гризало, но не могло да огризе и един кокал. Събрали се около тях други вълци и кучета и го прогонили.

Подвило то опашка и тръгнало по-нататък само. Както си вървяло, гледа насреща му котарак.

— Добра среща, побратиме! — поздравило кучето. — Накъде така?

— Накъдето ми видят очите! — отвърнал котаракът. — Докато бях млад и пъргав, ловях мишки в къщата на стопанина. Сетне остарях, той ме изпъди и сега се скитам немил-недраг из полето.

Кучето го утешило:

— Не се бой, братко! Аз ще те нахраня.

Кучето намислило да постъпи като вълка.

Тръгнали с котарака по полето и не след дълго стигнали до овчето стадо. Кучето казало:

— Тичай, побратиме, и виж какво пасе там!

Котаракът се затекъл, огледал стадото, върнал се и казал:

— Овце.

— Не ни трябват на нас овце — рекло кучето. — Ще ни се набият зъбите с вълна и не можем се наяде. Да вървим по-нататък.

Вървели, колкото вървели, кучето съгледало гъските и изпратило пак котарака:

— Изтичай, побратиме, и виж какво се белее отсреща.

Затирил се котаракът, върнал се и казал:

— Гъски.

— Опустели му и гъските! Ще ни се набият зъбите с перушина и нищо няма да разберем от яденето. Да вървим по-нататък.

Тръгнали пак през полето.

Вървели, вървели, докато стигнали близо до селото. Там съгледали на поповата ливада да пасе кон. Кучето сбутало котарака:

— Иди, побратиме, и виж какво е това животно.

Изтичал котаракът, върнал се и рекъл:

— Кон.

— Ето ти ядене, достойно за нас! — тракнало със зъби кучето.

То взело да рие земята с нокти и да гризе буци, за да се разлюти.

По едно време попитало котарака:

— Братко, трепери ли ми от яд опашката?

— Не — отговорил котаракът, — не трепери.

Кучето пак започнало да гризе пръстта, за да се разлюти още повече.

— А сега трепери ли? Хайде, кажи, че трепери!

Погледнал котаракът и рекъл:

— Като че ли почна малко да трепери.

— Така ще затрепери и конят, побратиме.

Кучето яростно забило зъби в пръстта и викнало на котарака:

— А очите ми гледат ли на кръв?

— Не.

— Лъжеш! Не може да не гледат.

— Като че ли... малко взеха да гледат на кръв!

— Кажи — на кръв гледат!

— Добре де, на кръв гледат! — отвърнал котаракът.

Тогава кучето скочило и се хвърлило върху коня. Само че конят не се уплашил, а така го ритнал по главата, че то се преметнало през два дола, паднало по гръб и изблецило очи. Котаракът се приближил полекичка до него, поогледал го оттук, поогледал го оттам и рекъл:

— Побратиме, побратиме, сега наистина на кръв ти гледат очите!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.